ISSN 0132-4462.
№ 11 2013
ЛИСТОПАД

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— О, а де ж Володимир Ілліч?..

ТОРЖЕСТВО ДЕМОКРАТІЇ

ПРИТЧА

Чотири старці гуляли в монастирському саду і сперечалися на біблійну тему. Троє обстоювали одну думку, один – протилежну. Врешті він не витримав – здійняв руки до неба:

– Господи! Знаю ж, що я правий! Подай знак на підтвердження, аби до цих недоумків дійшло, що вони не мають рації!

Небо заволокли хмари, гримнуло.

– От бачите! Бог показав, хто правий!

– Дурниці! – сказали троє. – То чистісінька випадковість.

Знову здійняв старець руки до неба:

– Господи! Подай іще один знак! Благаю тебе!

Страшна блискавка розпанахала темне небо і шарахнула в поблизький кущ.

– Бачили?! Я правий! – вигукнув старець.

– Це ніякий не доказ! – заперечили троє. – В грозу завжди блискавиця.

З останніх сил заволав нещасний:

– Господи! Подай цим пустоголовим переконливіший знак!

Хмари розійшлися, і гучний голос прорік із неба:

– Він правий!

Троє знизали плечима:

– Хай і так. Але ж голосів – три проти двох!

Надіслала
Вікторія ПРОКОПЕНКО.
м. Київ.

Олексій КОХАН

Майже з натури

ВІДПАДЕ ПОТРЕБА

Депутат Верховної Ради приїхав у свій виборчий округ звітувати. На зустрічі, що проходила в сільському клубі, зібралися здебільшого пенсіонери.

Народний слуга довго розповідав про те, як він особисто, і депутатський корпус загалом, турбуються про добробут сільських ветеранів.

Після звіту слова попросив 80-річний Сава Савченко.

– Спасибі вам, добродію, за турботу, – подякував старий. – Ще кілька років так потурбуєтесь про нас – і відпаде в цьому потреба: не буде про кого турбуватись.

УМОВНІ ОДИНИЦІ

Прокурор Зеленюк хапнув хабара в сумі 100 тисяч умовних одиниць. Увечері, після уважного огляду купюр, виявилось, що там справді знаходились умовні одиниці, оскільки всі доларові банкноти були фальшиві.

ЗАГРОЖУЄ

Ходять чутки, що у Верховній Раді сімнадцятий рік припадає пилом проект закону

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

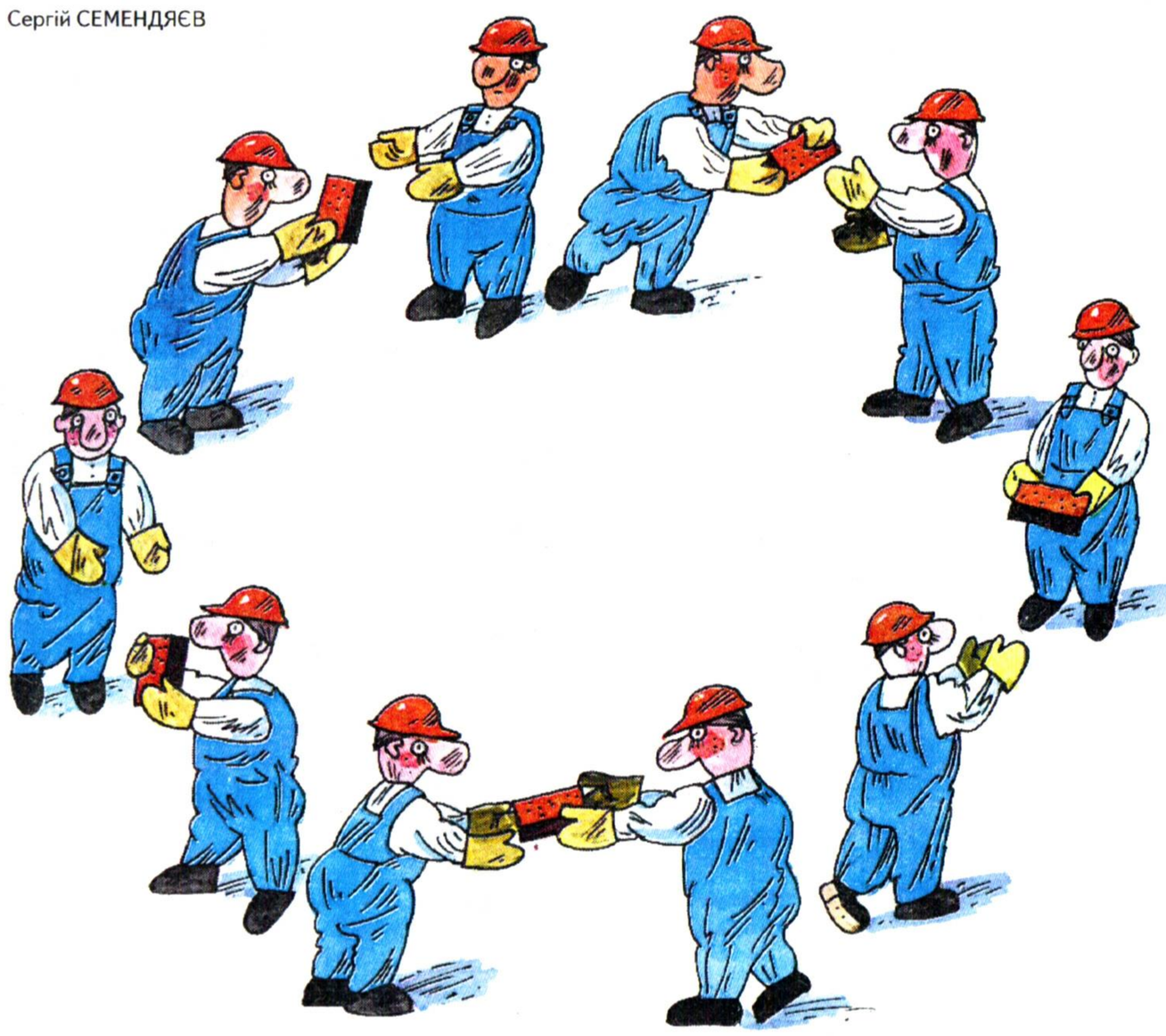

МІЛІМЕТРІВКИ

У своїй дамській сумочці маю все, але знайти не можу нічого.

Наше життя останнім часом стало дуже барвисте. Тільки-но погляньте на продукти харчування: яких тільки барвників там немає!

Мене зупинив худий даїшник. Дав хабара без зайвої балачки.

Найбільші екстремали – це одружені чоловік і жінка.

Василь ТИТЕЧКО.
с. Мале Вербче Рівненської області.

ПЕРЧИНКИ

Важко зрозуміти, чому жінка вищипує брови, щоб потім намалювати їх олівцем.

У Китаї дві біди: кількість і якість.

Мало хто знає, що панічне в лісі «Ау-у-у!» у перекладі на ведмежу мову означає «Обід!»

Геннадій НАЗАРОВ

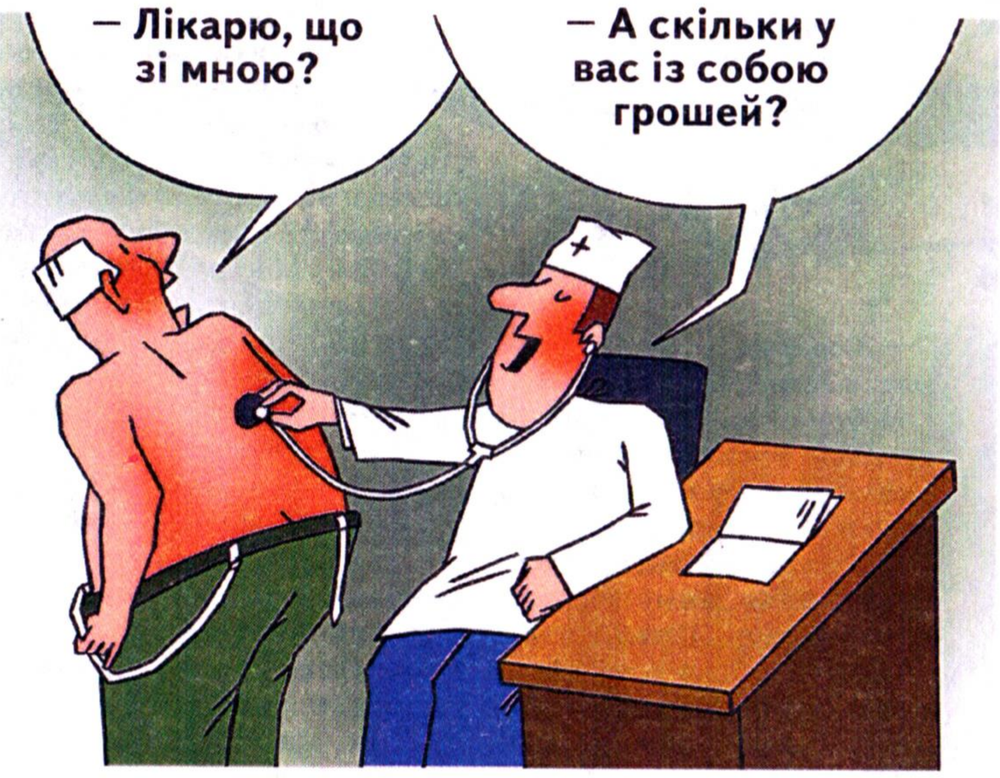

Микола КАПУСТА

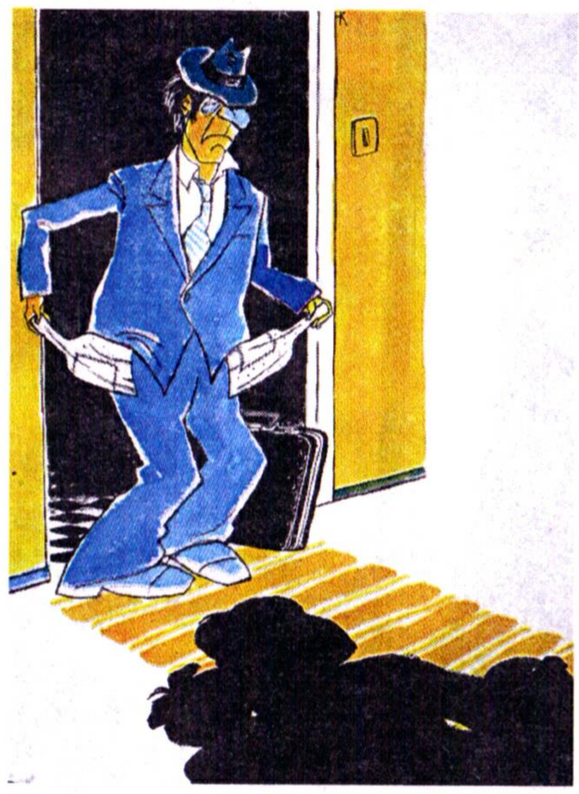

«Не укради», поданий депутатом Біденком. Його уперто відхиляє більшість парламентських фракцій, мотивуючи це тим, що він серйозно загрожує безпеці нашої держави.

ОДНОСТАЙНЕ БАЖАННЯ

На уроці співів учителька Марія Петрівна звернулась до третьокласників:

– Ну, дітки, яку пісню будемо співати сьогодні?

Діти одностайно закричали: «Давай закурим, товарищ, по одной...»

ЧАРОДІЙНИЙ ОДЕКОЛОН

Прекрасним подарунком вашому чоловікові стане дезодорант «Вірність», виготовлений парфюмерною фабрикою «Радість». Він відлякує не тільки комах і бродячих собак, а й дружин.

ІСТОРИЧНА СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Селищу міського типу Квітневому депутати повернули його історичну назву Жабокряківка.

Петро СИВОЛАП.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

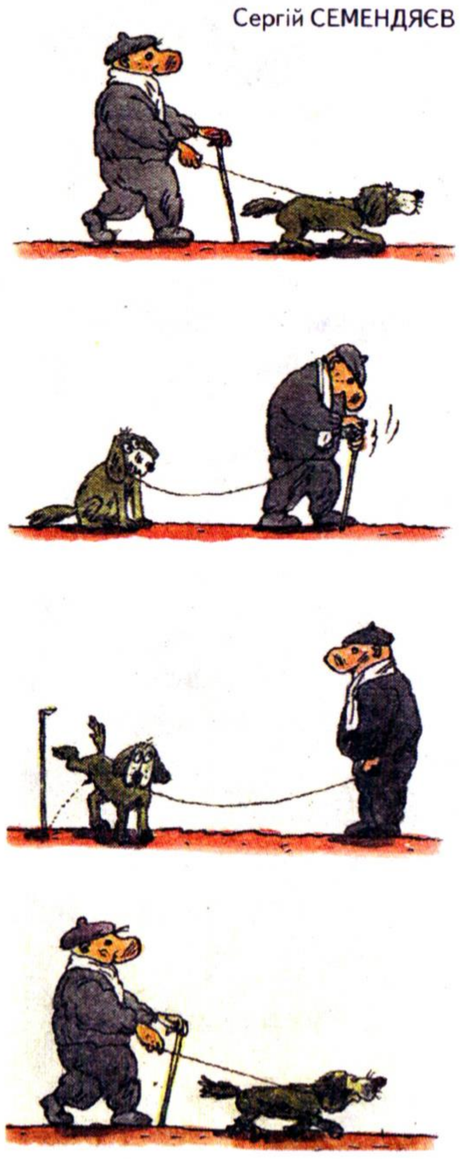

Данило КУЗНЄЦОВ

Володимир АДАМОВИЧ

Олег ГУЦОЛ

Ні пуху, ні пера!

КАЧКИ

Мисливець повертається додому.

– І скільки качок вполювали, Григоровичу?

– Шість штук.

– Ого!

– Ого, і дуже дорого...

НА ПОЛЮВАННІ

– Максиме, що б ти робив, якби на полюванні трапився тобі ведмідь?

– Я б по ньому з правого ствола!

– А якщо осічка?

– Тоді пальнув би з лівого!

– А якщо знову осічка?

– Швиденько заліз би на дерево.

– А якщо немає дерева?

– Петре, ти кому друг: мені чи ведмедю?..

МАЙНО

Біля вогнища сидять двоє мисливців. Випили по одній, по другій...

– Більше не наливай...

– Чому?

– Та якось узяв на полювання лишнього. Прийшов додому, дивлюся, біля вхідних дверей мої капці стоять. Я не втримався, та як загепаю у двері:

– Так ось як ти, Олю, майно поділила?!!

Ледве втихомирили...

ПОЩАСТИЛО

– Миколо, така злива, а ти на полювання йдеш?

– Е-е-е... Минулої суботи, коли була така злива, дід Євген такого зайця приніс!.. Блискавкою вбило...

Зібрала Валентина БАКЛАН.

м. Київ.

Гортаючи сторінки "Перця"

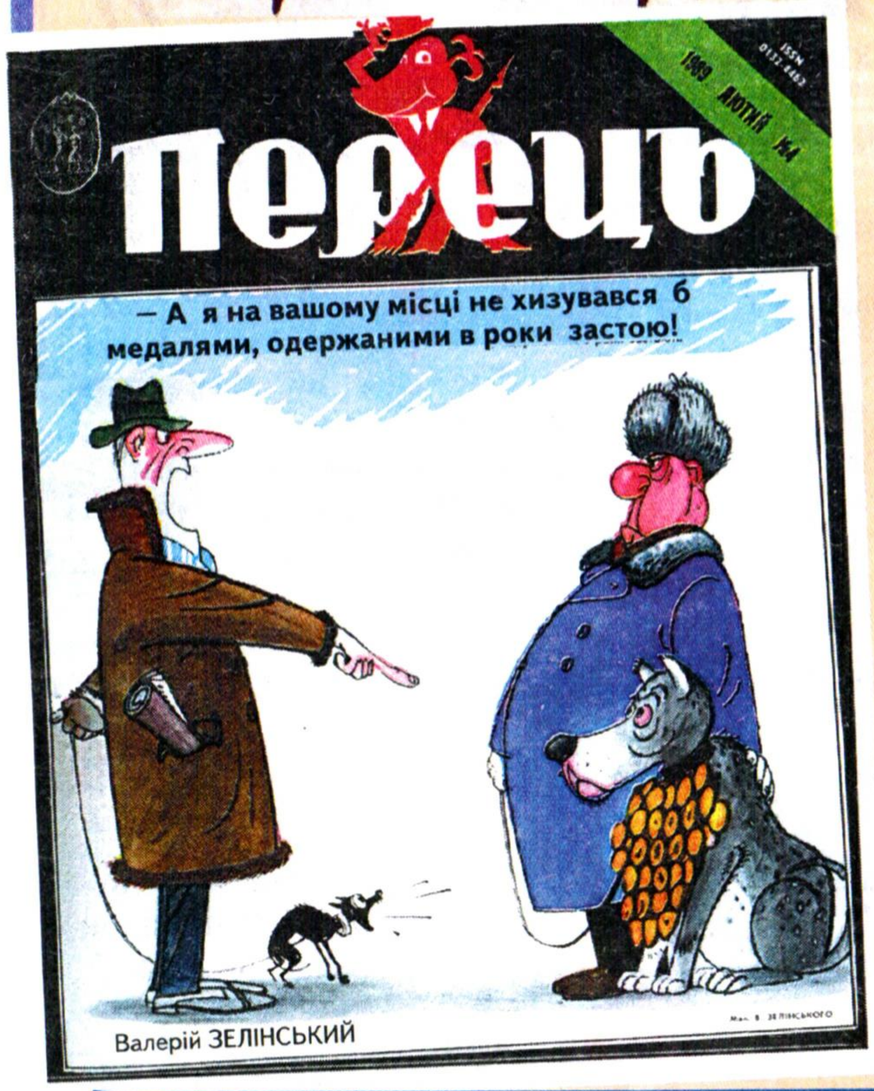

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ

Федір МАКІВЧУК

ЧИ Є ТУТ РИБА?

На світанку під'їжджаємо до незнайомого придністровського озера. Якийсь ранній дідок уже пасе на березі корову. Питаємо:

– Дідусю, в цьому озері є риба?

– А де б вона мала дітися?

Посиділи над вудочками до обіду, але ні кльову, ні півкльову. Знову питаємо:

– Дідусю, чому ж воно не клює? Може, тут риби немає?

– А де б вона тут взялася?

НАЛИЙТЕ ЩЕ Й БАБІ

Після охоти обідаємо в хаті старого сільського мисливця Омелька Пахомовича.

Ну, самі знаєте, що мисливські обіди не завжди чаєм обходяться. Після першої чарки коньяку Омелько Похомович якось зневажливо скривився.

– Що, не смакує,– питаю.

– Та нічого напій, тільки чого він так сильно канахветами одгонить?

Після другої чарки Омелько Пахомович питає:

– А горілки у вас немає?

– Горілки, – кажу, – немає, є спирт. Вип'єте?

– А чого ж. Тільки налийте отой тонкий стакан, бо мені лікарі не совітують багато жидкості вживати.

Я дістав із рюкзака флягу й налив йому склянку ректифікату. Омелько Пахомович випив і онімів. А коли йому отпустило трохи дух, нахилився до мене і по-змовницькому шепнув на вухо:

– Налийте ще й моїй бабі стакан. Може, бісовій торохтьолці хоть на годину заціпить.

СКЕПТИК

Один мій знайомий книголюб якось питає мене:

– Ви мені скажіть, чим його пояснити, що нині так мало в літературі великих письменників?

– А чому це ви так скептично на нашу літературну діяльність дивитесь? – ставлю йому контр-запитання?

– Може, я справді скептик. Але я читав майже всі літературні новинки, а от новітнього Шевченка, Франка, Мирного, Коцюбинського чи Стефаника, їй-богу, не бачу.

– Ви дуже помиляєтесь, – кажу. – Ви походіть на ювілейні вечори наших сучасних літераторів та послухайте уважно ювілейні доповіді, виступи, привітання, то від вашого скепсису тільки дим піде.

Їй-богу!

Ігор АЛЕКСАНДРОВИЧ

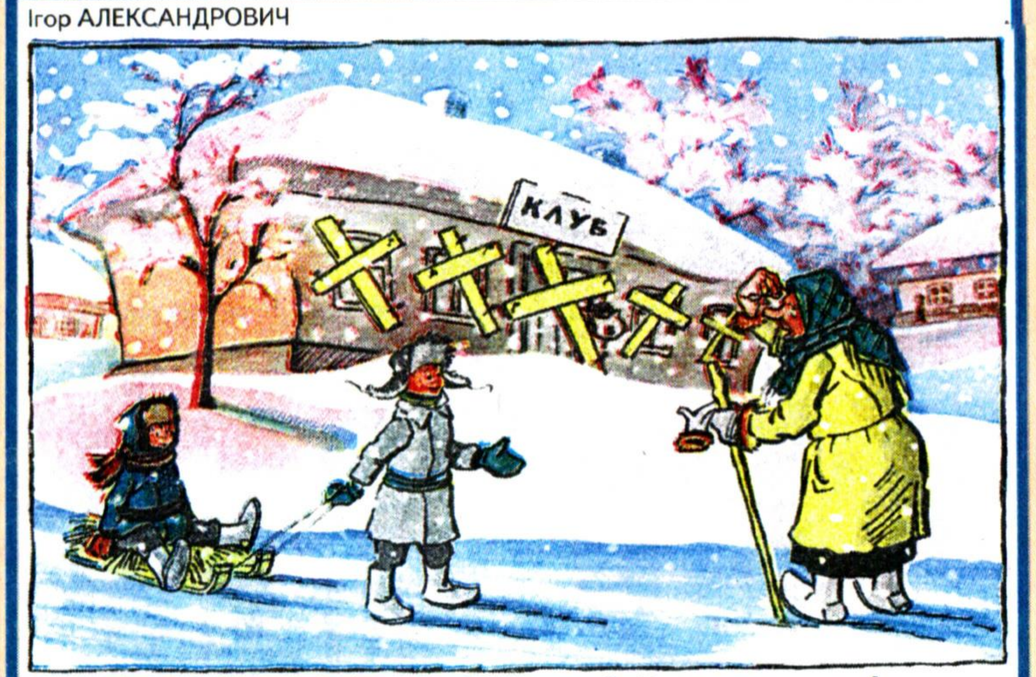

– Чого ви, бабусю, хреститесь? Це ж не церква!
– А чого ж хрести скрізь стоять?

1959р.

Костянтин ЗАРУБА

– Зараз же вибачся перед мамою, або ти мені більше не дочка.

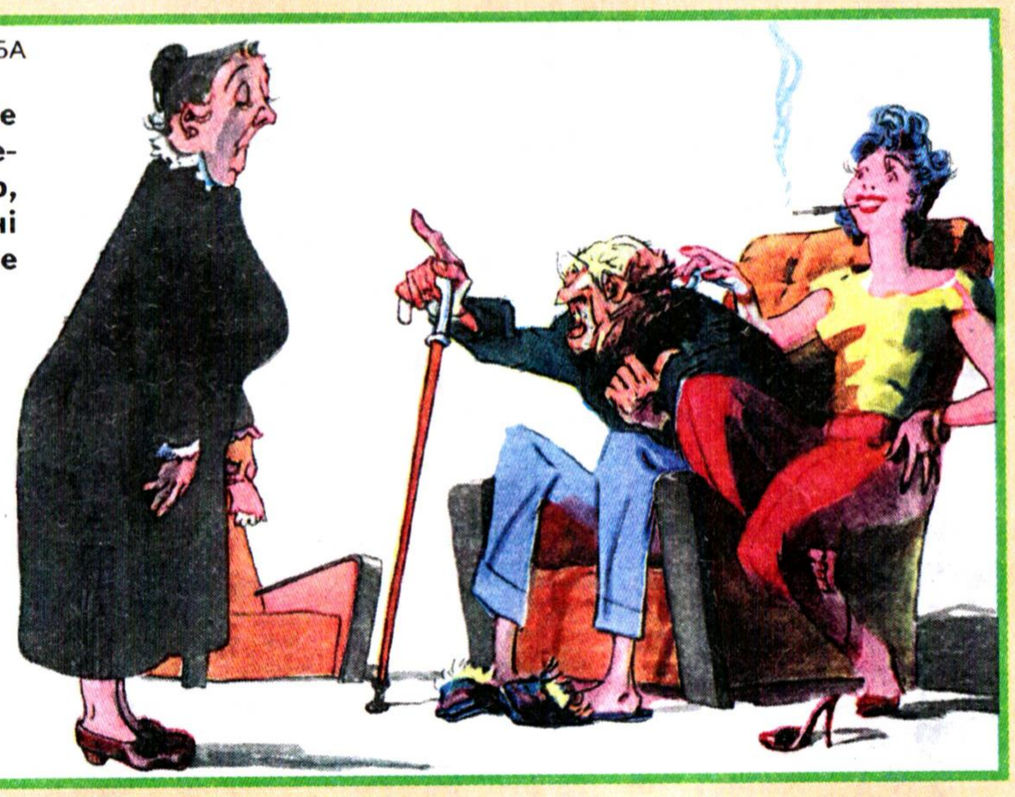

1959р.

Степан ОЛІЙНИК

«В ТЕЧЕНИЕ ДНЯ!»

Рано-вранці
Приємну вам звістку
Телефон у квартиру несе:
– Будьте дома! Сьогодні «Хімчистка»
Ваші плаття й пальто привезе!..

Ви хотіли спитати: – А шубку?
А приїде машина коли?..–
Та «Хімчистка» вже кинула трубку.
Й ви самі їй
Дзвонить почали:

Щоб про час –
Поточніше сказали!
Вам же – йти. Й на роботі рідня...
Додзвонились. І вам відрубали:
«Ожидайте в течение дня!».

Прив'язали вас!
Тож у сусіди
Позичаєте хліба шматок,
Бо покіль ота послуга їде,
Ви «в течение дня» – ні на крок!

І не ви тільки
То на годинник,
То з вікна поглядаєте в двір:
Щоб, як слід, холодив холодильник,
Ждуть частенько – в десятках квартир!

Та й «сюрпризи»,
Сказати, до речі,
Ждуть, буває, і вас, і мене:
Прийде майстер ваш десь аж під вечір.
Щось помацає, щось колупне...

– Діло кепське!–
Випалює фразу.–
Тут потрібні деталі нові,
Піду зараз на склад чи на базу,–
Мовить звично слова ті черстві.

– Буду завтра! – додасть наостанку.
(Без нічого прийшов, навмання!).
– А коли саме прийдете? Зранку?..
І він кида: – В течение дня!

...У двадцятій квартирі,
Над нами,
Якось сталася справжня біда –
«Недогвинчений», видно, майстрами,
Кран у кухні зірвала вода!

Дзвоним в ЖЕК:
– Швидко майстра давайте!..
А спокійний басок зупиня
(Записав, мовляв, не підганяйте)
– Майстер буде... «в течение дня!»

Не ждучи від них толку і діла,
Мусив друг наш зробити одно:
Натягнув на трубу, що свистіла,
Довгий шланг!
І пустив – у вікно!

Порадівши тим чистим калюжам,
Дворова гамірна хлопчарня
Залюбки,
В літню спеку під «душем»
Розважалась ... «в течение дня»!

1978р.

Анатолій КІЗЛОВ

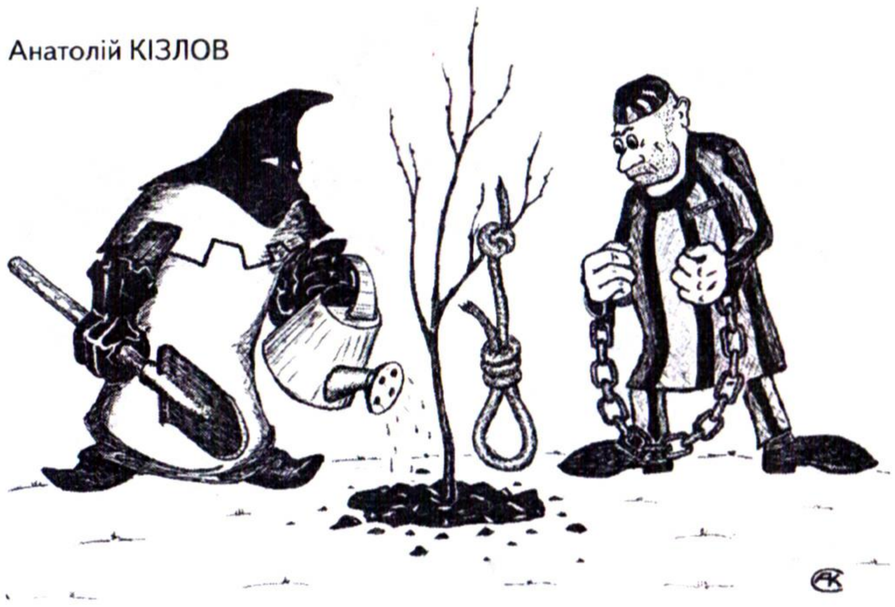

І чого йому не вистачає?!

Приходить мати в школу на батьківські збори і чує від класного керівника, що її син став погано вчитися. Мати забідкалася: «Я не знаю, чого йому ще не вистачає! Та прийшов зі школи, та поїж, та випий стаканчик вина, та іди собі вчить уроки!»

Записала Анастасія ЧУМАЧЕНКО.

м. Кілія Одеської області.

ІРОНІЗМИ

* *Важко боротись за мир, коли немає зброї.*

* *Зі скарги: «Прилюдно обіймав посаду».*

* *До фінішу можна добратись і з протилежного боку.*

* *Сучасна школа тримається на батьках.*

* *Якщо вже ні за що вхопитись, хапаються за голову.*

Василь МОМОТЮК.

с. Росошани на Буковині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Директор цирку сказав, щоб я припиняв свої фокуси, і звільнив із роботи...

Усмішки з конверта

РОЗТЛУМАЧИВ

— От скажи мені, розтлумач по-вченому, що таке — капіталізм?

— Протилежне соціалізмові.

— Та це я чув! Ти мені — на прикладі!

— Ну от раніш нас тут було десятеро і працювали за двох, а тепер нас двоє і працюємо за десятьох.

ЗУСТРІЛИСЯ

Дві дами середнього віку бачать, що назустріч їм іде їхня спільна знайома.

— О, знов та стара пліткарка! — каже одна.

— Зараз почне брехати, щойно рота розтулить.

Жінка наближається й вигукує:

— Добридень, красунечки мої! Який у вас чудовий вигляд!

НІЧОГО СТРАХАТИСЯ

Іде суд. Адвокат заспокоює свого клієнта:

— Хай вас не лякає те, що суддя перераховує стільки статей. То він просто хоче тільки сказати, що засуджує вас на довічне ув'язнення.

ПРОБЛЕМА!

— Підсудний, чому ви розбили вітрину крамниці?

— Бо виникла проблема, ваша честь.

— Що за проблема?

— Виявилося, що забув удома відмичку.

НЕМА ПОТРЕБИ

Сидоренко телефонує товаришеві:

— Давай після обіду підемо порибалимо!

— Ні, без мене.

— Що сталося?

— Жінка дозволила пити вдома.

ПОКИ ЩО

Здибалися два бізнесмени:

— Ну як тобі із молодою дружиною?

— Поки що нормально.

— Чого це — «поки що»?

— Поки що маю гроші.

ЖИРНА ПЛЯМА

— Ніно, уявляєш, я нарешті вивела жирну пляму з дивана.

— Яким чином?

— Розлучилася!..

Надіслав Леонід ОПАРА.

м. Київ.

Олег ГУЦОЛ

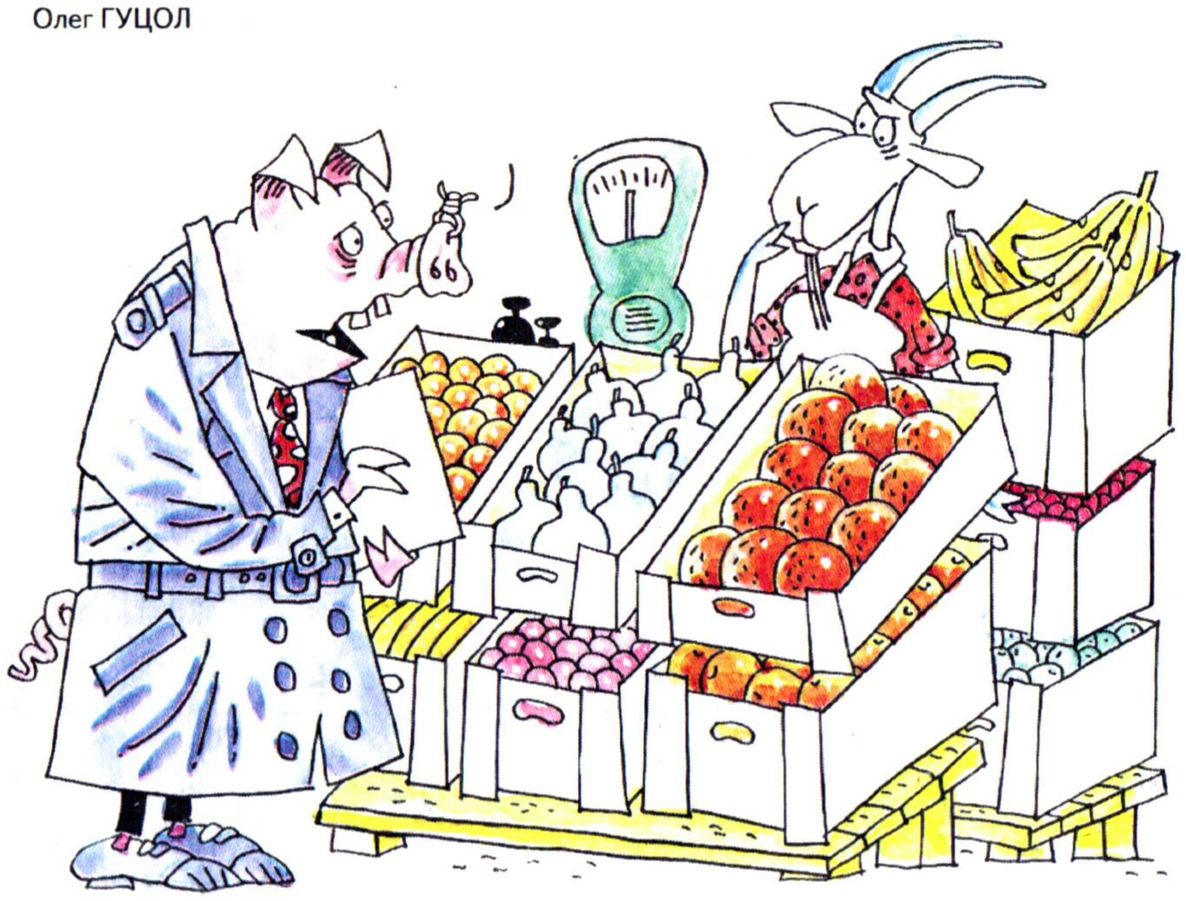

— Я не зрозумів: чому у вас апельсини такі кислі?

Олег СМАЛЬ

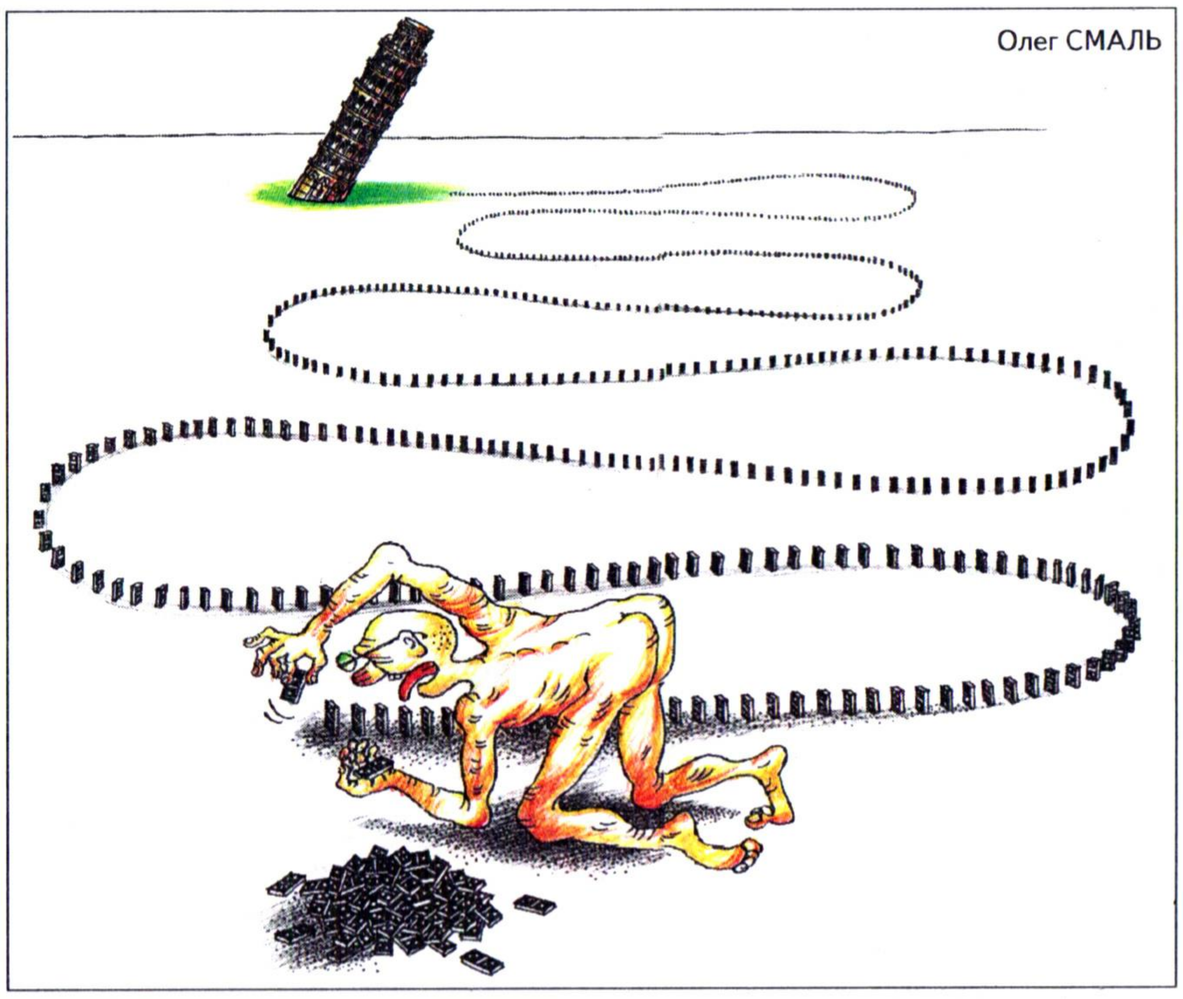

Гортаючи сторінки "Перця"

Михайло ПРУДНИК

ОДНІЄЮ ЛІНІЄЮ

За кілька місяців до виборів прийшла до мене додому група мешканців нашого будинку:

– Хочемо висунути вас кандидатом у депутати!

– Сім літ мак не родив, і голоду не було, – відбрикнувся я. – Хіба немає більше кого висувати?

– По-перше, ви – гуморист, – мовив Мархотко з тринадцятого поверху. А це для нашого парламенту те що треба. Тим більше що усі сьогодні говорять – треба обирати професіоналів.

– По-друге, – додала двірничка Маргарита Йосипівна, – ви з виду такий...

– Який? – зацікавився я.

– Ну... той... не дуже, вибачте, крупний... Значить, небагато поцупите... А якщо й багато, то недалеко донесете...

– А по-третє, – підсумував ліфтер Карпович, – ви колись, було, півдня у ліфті просиділи. Коли він між п'ятим і шостим поверхом застряг. Значить, можна сказати, постраждали від режиму... Є усі підстави балотуватися по нашому округу...

– Ні, – кажу, – спасибі... Мені й штанів не вистачить, щоб засідати з ранку до вечора. А сім'я, а діти? Їх же спікер не буде забирати з садочка... Є достойніші... Он, наприклад, сусід...

А тут і він – дверима «рип»! Мене й понесло, як на лижах із Говерли:

– Гарний, – кажу, – сусід. Зразковий сім'янин. Поважає старших. Біля будинку посадив три дубки. Патріот – п'є лише українське пиво...

Сусід виявився слабким до слави і, знаєте, погодився, щоб його кандидатуру висунули в депутати. Група швидко зібрала у нашому будинку потрібну кількість підписів, і незабаром сусідів портрет з автобіографією було розклеєно по всенькому нашому мікрорайону. Разом із портретами інших претендентів.

Правда, на тих листівках незабаром почали з'являтися різні каракулі та компрометуючі написи.

Воно, може, й не дивно, коли карапуз якомусь дядькові домалює вуса, цигарку, капелюха чи зробить на лисині кучері. На ті кучері не кожен, зображений на портреті, образиться... А стане, помилується й тільки важко зітхне: «Було колись!..»

Але хто зітхне, коли під його парсуною нашкрябають: «Од зорі і до зорі бере Федя хабарі!»?

Або:

«Для нього навіть брат –
не брат!
Закоренілий бюрократ!»

Таке писали про всіх, тільки не про нашого сусіда. Я ходив і радів, що не помилився у виборі: «Матимемо-таки достойного депутата!»

Аж раптом... Дивлюся, одного дня на дверях нашого під'їзду хтось аркушик паперу пришпандьорив. А на ньому друкарським способом надруковано: «Прочитай і передай далі!»

«Спасибі, – подумав, – що ніхто не передав далі... Разом із дверима...»

Невідомий автор закликав мешканців будинку виявити громадську пильність. Бо, виявляється, наш сусід, кандидат у депутати, у цей нелегкий для країни час викручує у туалеті установи, де він працює, електричні лампочки.

Ми тільки посміялися з цього «компромату».

Але за кілька днів на одній листівці під портретом сусіда я прочитав: «Стрибає в гречку. Має двох позашлюбних дітей і не сплачує аліментів. Хто не вірить, хай зателефонує за номером 76 – 43. Додатковий 58 – 96. Спитати Мальвіну. Або ту, яка буде... Про це всі в курсі...»

Я замислився: «Диму без вогню не буває... От тобі й зразковий сім'янин...»

Далі було ще гірше. Виявляється, «патріот, який п'є лише українське пиво», свого часу як член товариства тверезості мав самогонний апарат...

«Значить, не такий він уже й ангел...» – свердлила мене думка.

Незабаром на передвиборчому щиті з'явилася ксерокопія дитячої газети «Зірка»... тридцятирічної давності. У ній розповідалося, що учень 2-Б класу (далі йшло прізвище нашого сусіда) стріляє з рогатки в котів і «дере» гороб'ячі гнізда.

Потім з'явилася ксерокопія замітки з повітової газети, де розголошувалося, як батько сусіда успішно провів у рідному селі розкуркулення.

Ще пізніше у «Вечірці» з'явилася історична розвідка, з якої випливало, що дід сусіда був ад'ютантом Троцького.

Але найбільше мене обурив факт, який оприлюднено було на зустрічі з виборцями. Один історик розповів, що прапрапрапрапрадід нашого сусіда, будучи у війську Богдана Хмельницького, під Берестечком накивав п'ятами разом із кримським ханом.

«Яблуко від яблуні далеко не котиться!» – гарячкував я. А коли прийшов на виборчу дільницю, де мені підказали, що з двадцяти одного кандидата треба двадцять викреслити... однією лінією, то я першим знайшов прізвище сусіда. І рішуче викреслив його із списку. Навіть не однією лінією, а двома! Нехай не робить із нас дурнів!

...А ще як розкопають, що витворяли його пращури до Богдана Хмельницького, то, може, попаде він і під суд! А то й під трибунал!!! Спасибі виборам, хоч трохи розкрили нам очі...

Тільки як замислишся, то лячно стає: «Боже, Боже! Серед кого ми живемо?!».

1994р.

САМУМ

– За вивіскою – комсомольська організація, а за продукцією – паперова фабрика.

1954р.

Владислав ШИРЯЄВ

НА РОЗПУТТІ

– Вирішуйте, каже, самі, а як вирішувати – не говорить!..

Страшне перо не в гусака...

«Біру на проживаніє двох дєвушек. Тольки щоб нічо не було. Обращаця опісля 20 часов.

(Оголошення).

«...Мені пощасливилось лежати в обласній больніцє...»

(Із подяки).

«В зв'язку з тим, що я приймав опорос у тяжолої свиноматки, прошу всіх 15 поросят записати на моє ім'я для начислення місячної премії».

(Із заяви в бухгалтерію).

«Під час обілечення кіноглядачів виражалась нецензурними словами, дихала на глядачів «зеленим змієм», від якого не можна було стояти за два метри».

(Зі скарги».

1980р.

Радна САХАЛТУЄВ

– Штраф за проституцію?! Будь ласка! Якою валютою бажаєте?

1998р.

Анатолій КІЗЛОВ

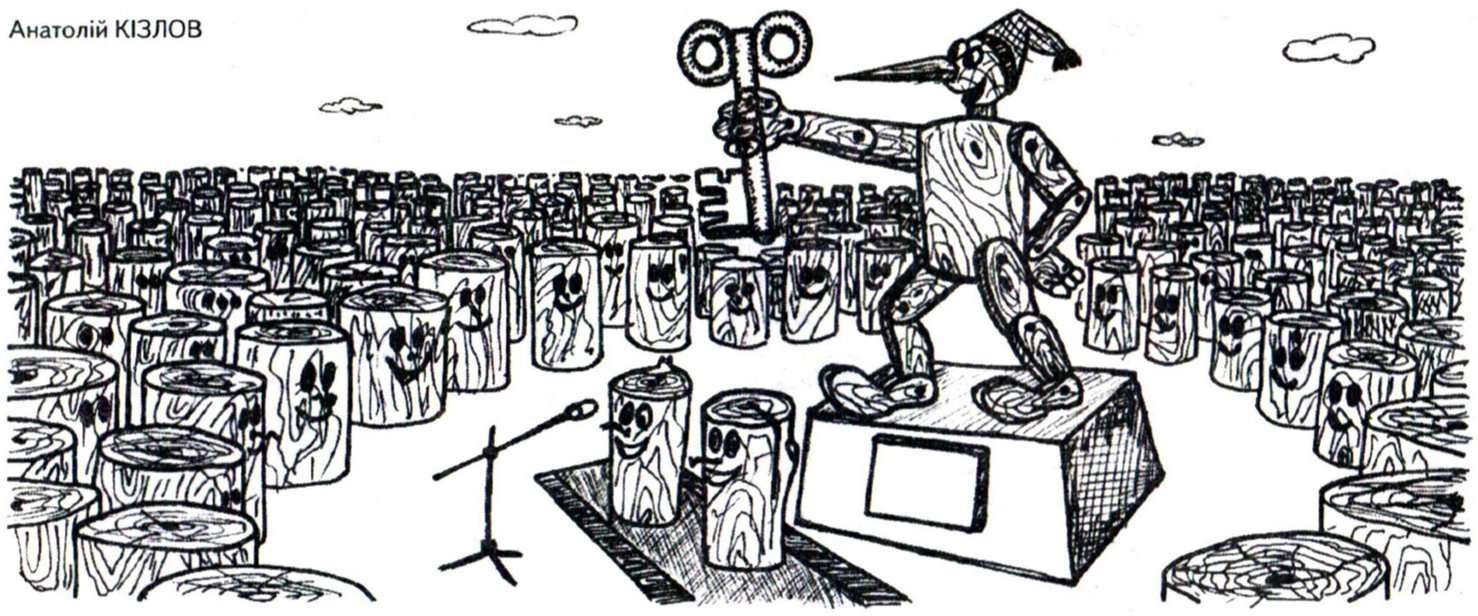

«Перець» вітає свого постійного автора з третім 25-літтям. Щастя, здоров'я і благополуччя Вам, вельмишановний пане Мар'яне!

БАРВІНОК – *маляр.*

ДОСТАТОК – *столітній дід.*

ІНДИКАТОР – *той, що відрубує голови індюкам.*

КВАСОЛЯ – *жаба-соліст.*

КОМУТАТОР – *невідомий батько.*

КУРАТОР – *півень.*

ЛІВЕР – *особа лівих поглядів.*

НАТРІЙ – *пляшка горілки на трьох.*

ПАРКАН – *місце стоянки літаків «АН».*

ПЕРОН – *гусак.*

СКРЕПЕР – *старий диван.*

ПАРАСОЛЯ – *дует.*

ТОМАГАВК – *Томин пес.*

ФАЗАН – *електрик.*

Мар'ян КОНАШЕВСЬКИЙ.

с. Зелені Курилівці на Хмельниччині.

Анатолій КІЗЛОВ

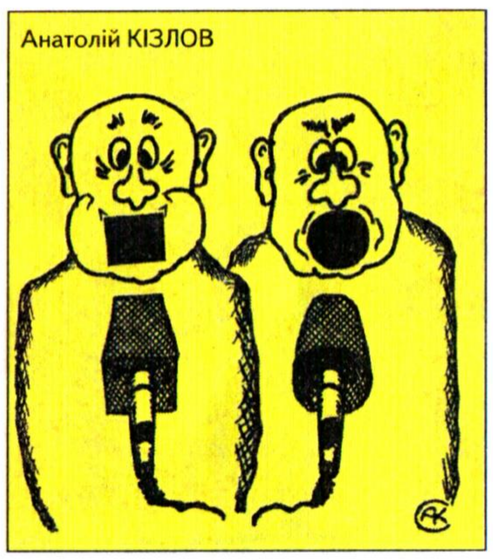

Сергій РЯБОКОНЬ

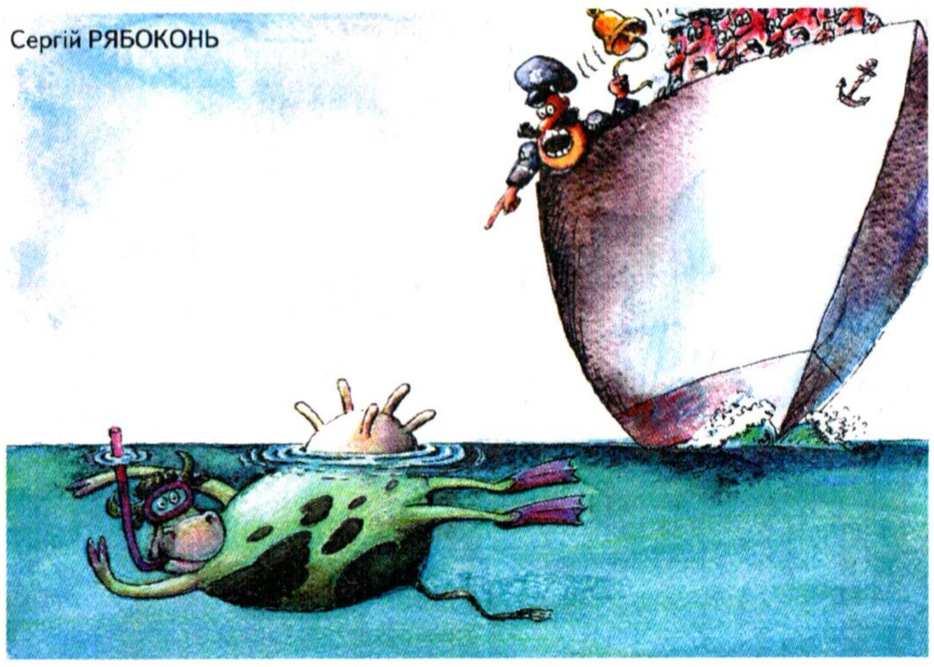

Віктор ГОЛУБ

Олена ЦУРАНОВА

ЕЙФЛОРИЗМИ

Чого у нас більше – тупиків чи шлагбаумів?

Не обов'язково стріляти із гармат по горобцях, але горобці повинні знати про наявність артилерії.

Хто підмітає валютний коридор?

Флоріан БОДНАР.

м.Чернівці.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

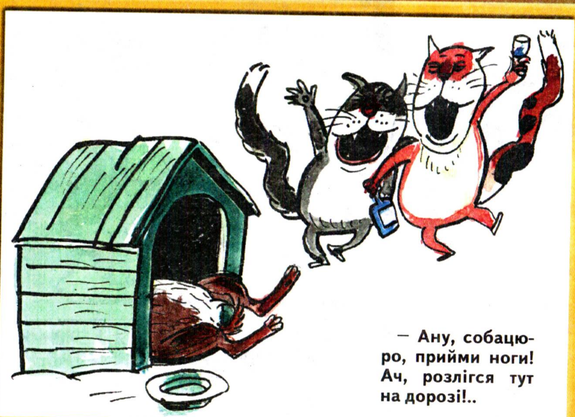

— Ану, собацюро, прийми ноги! Ач, розлігся тут на дорозі!..

— Зайдіть пізніше, грошей ще не завезли.

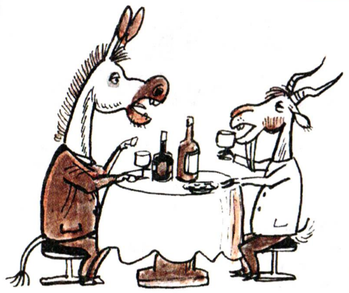

— Давай домовимось: тільки без образ!

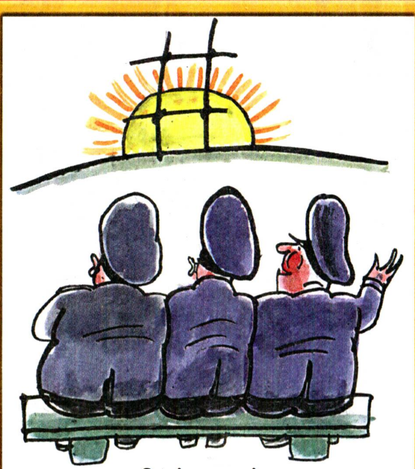

— Ось і сонце сідає...

— Тут проживає Випийчарченко?
— Він вибрався. Тепер тут мешкає Випийлітренко.

Вітаємо нашого славетного перґанина, народного художника України, Анатолія ВАСИЛЕНКА із 75-літтям!

Автошарж

— А якби тобі дали мільйон доларів, що б ти зробив?
— Поставив би пляшку тому, хто дав!

— Які гріхи маєш, сину мій?
— Е-е, батя... Їх усіх навіть мій адвокат не знає!

— Колобок і сіль вам, друзі!

— Руки вгору, бандитська мордо!

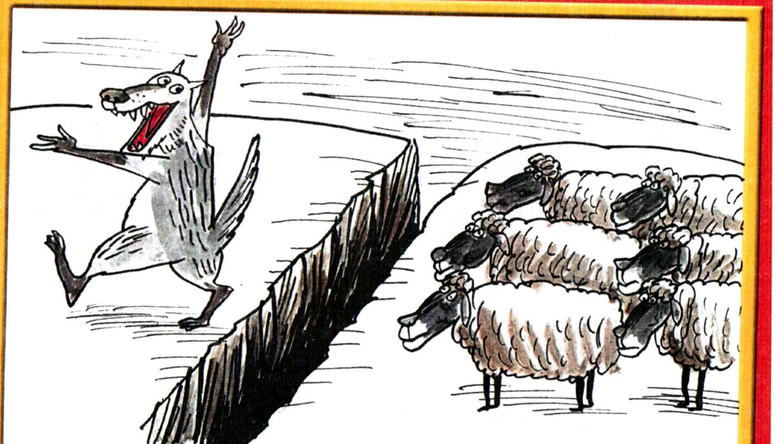

Гортаючи сторінки "Перця"

НЕ ТОЙ ЖАНР

УСМІШКА

Тяжка печаль опосіла Миколу Васильовича. Життя по суті прожите, а скільки не зроблено, не написано! Все відкладав на потім... А тепер ось пальці так покрутило – ручки втримати не може, про друкарську машинку й казати нічого. І продиктувати несила – зуби геть повипадали, кілька літер не вимовляє, навіть рідні до пуття не розуміють, що він говорить.

Прикро: розпорошувався на дрібниці, а великих задумів так і не реалізував... А матеріалу стільки зібрав – тільки б писати. Пропаде. Усе к бісу пропаде. Нікому передати в надійні руки: ні учнів, ні послідовників нема. Діти пішли зовсім іншою дорогою. Доведеться, як Гоголю, все спалити...

Боже, а як він мучився за письмовим столом, шукаючи того єдиного, точного слова, що без промаху б'є в ціль. Адже для того, хто пише, головне, щоб йому вірили. Інакше робота втрачає будь-який сенс. Звісно, були в його житті періоди, коли йому вірили беззастережно, дослухаючись до кожного слова. Але все це вже в минулому. Тепер ніхто й не згадає. Якось зустрів на вулиці свого колишнього шефа, так той тільки й сказав:

– Ех, Миколо Васильовичу, не той жанр ви обрали. З вашою енергією, наполегливістю, з вашою дивовижною фантазією, вигадливістю треба було б романи писати, художні полотна, а не анонімки.

Анатолій ШЕВЧЕНКО.

1985 р.

– Що, знову нашої відставки вимагають?!
– Та ні, це вони на електропраски записуються...

– І не соромно, діду?! Дожив до сивини й ніякого капіталу!..

1990 р.

– Зразу видно, що наш агроном був у полі.

1959 р.

ЗДОРОВООХОРОНА У США

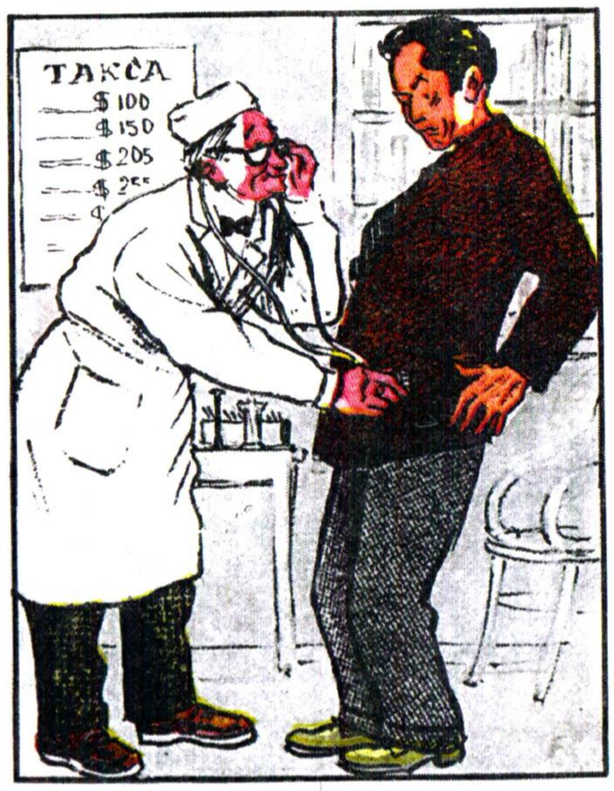

– Послухаємо зараз, у якому стані ваше здоров'я.

1959р.

Олександр КОВІНЬКА

ХАТНЄ ВИХОВАННЯ

Яка радість наші діти! Весела й дзвінка радість. Втішаються, радіють батьки: чудесна зміна росте. Але гріха не будемо таїти, часом батьки невтішної хатньої науки діток навчають.

Починається це навчання з маленького, грайливого:

– Покажи мамі дульку!..

– Учи, учи на свою голову. Іди сюди, доцю... Стрибки, доцю, стрибки... Не слухай тата, маму слухай... Мама цяця, а татко бека, кака... Плюнь на татка... Штрикни таткові в очі... От люба доця, мамина доця... Вона вже вміє батькові в очі штрикати. І мамі штрикаєш? Ой-ой!.. Мама боїться...

Грайлива втіха закінчується неграйливо:

– І в кого воно, отаке чортеня, вдалося? Чуєте, сьогодні чуть ока не викололо. Хто його навчив? У нас такого і в роду не водилося!..

Батько і свою характеристику подає:

– Отож!.. Носи його, вчи його, а воно, бач, якої приноровилося – у лице плювати! От і хоти добра. Це ж тільки воно на ноги зіп'ялося. А що з нього вийде, як підросте?

З віком дитини росте й прикладне виховання.

– Полякай, синок, батька. Лякай, Васю, лякай. Отакечки: гр-р!..

Злякали батька. Впав батько на долівку.

Перейнявши чудернацькі штуковини, дітки стягують з ліжка подушки, ковдри, напинають у хаті халабуду і просять батька:

– Тату, оце, бач, – курінь! Ми поховаємося всередину, а ти кругом бігай та гавкай. Тільки дуже-дуже, щоб нам страшно було.

Часом хатнє виховання нерозважно поєднують із чаркою.

– На, синок, хильни. Для примера хватони грамів двадцять.

– Ви бачили, чого він дітей навчає? Чи ти при своєму розумі? Сам п'єш, гуляєш та ще й сина привчаєш!

– Пий, синок, пий. Це батько дає. Хили!..

Синок вихиляє, кривиться, чхає... Сльози з очей біжать.

– Ото бачиш, синок, яке воно противне? Отак і я страждаю. Ковтнеш, неначе дьогтю хватонеш. А мати думає, що я мед п'ю!..

Весела наука кінчається невесело.

– Ти ще молодий батька вчити! Норова якого взяв: дай, батьку, на сто грамів! Молоко на губах не обсохло, а йому – сто грамів. Я тобі таких сто грамів покажу – у двері не втрапиш!

– Тату! Давайте це діло замнем. Ви ж мене самого вчили: хильни, Васюню! А Васюня, який розговор, хилить. Батько дає!

Отут би можна й крапку поставити. Не будемо крапки ставити. Хай батьки поставлять. На те вони й батьки!..

1968 р.

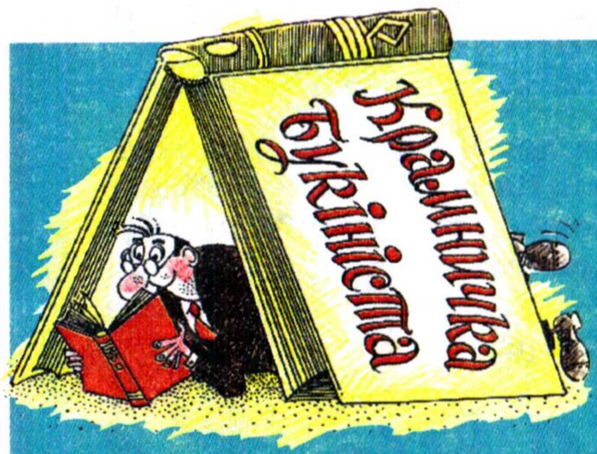

Василь ФЛЬОРКО

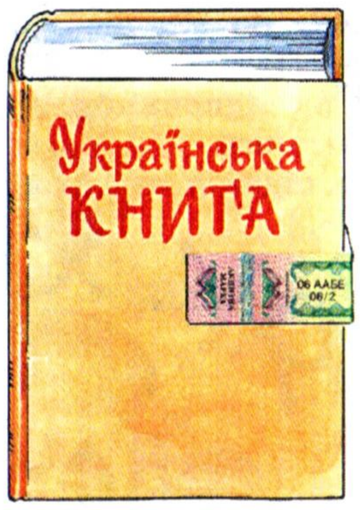

Андрій САЄНКО

Геннадій НАЗАРОВ

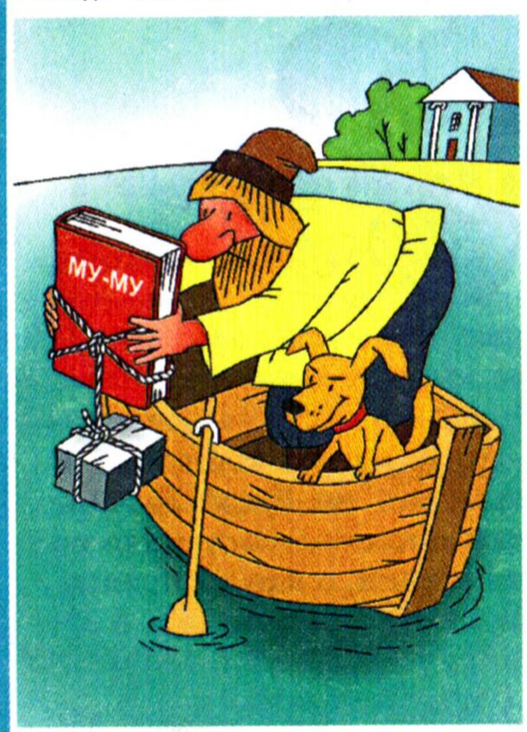

Валерій КОНОНЕНКО

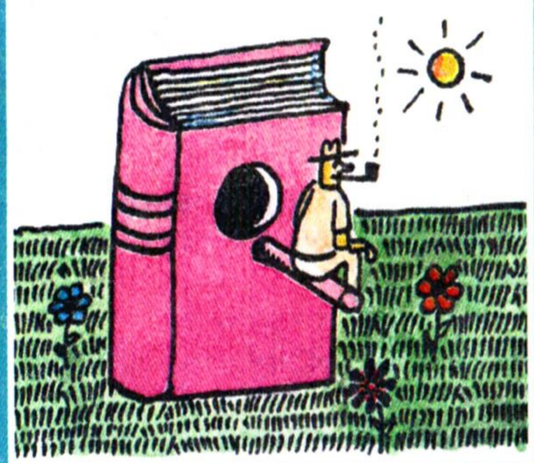

Олександр КОНОВАЛЕНКО

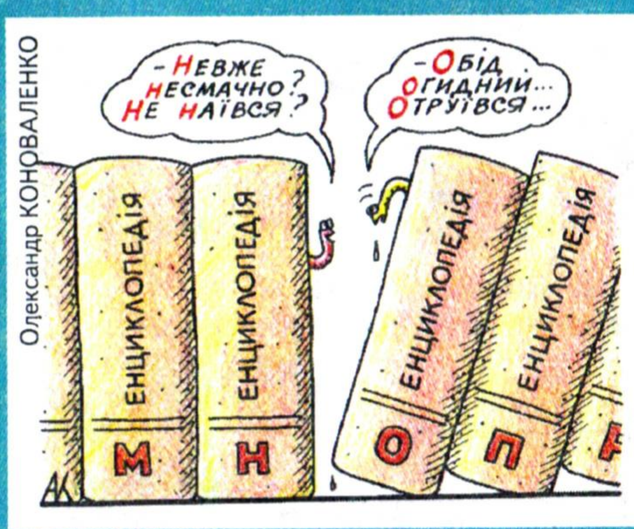

КУРКА

На столі — графин горілки
І закуска: хліб...
— Вип'єм, Петре?
— Вип'єм Климе!
— Ну, якби ж!
— Коли б!

А знадвору молодиця
В шибку зазира:
— Хлопці! Курку подавати
Часом не пора?

— Рано ще,—
Петро говорить.
— Рано, — каже Клим.
— Вип'єм, Петре!
— Вип'єм, Климе,
Щоб моглося всім!

Згодом молодиця знову
Заглядає в дім:
— Може,
час подати курку?
— Рано, — каже Клим.
— Рано, —
і Петро, мов півень,
В унісон співа
Та остачу із графина
В чарки розлива.

А та жінка знов питає
Клима та Петра:
— Коли ж курку подавати?
— Подавай! Пора!

Жінка миттю на стіл курку
Ставить так, як є.
— Хай, — говорить, —
крихти хліба
Зі стола склює!

ГРУПОВИЙ СЕКС

— У Європі, —
кум Онисько
Просвіща Олексу, —
Ми останні у питанні
Групового сексу!

Щоб Європу наздогнати
І підвести риску,
Я ось групу тут створив
І заніс до списку...

— І кого ж ти вніс туди?
Проясни картину.
— Я вписав себе, тебе
І твою дружину...

— Я не згоден!!! —
кум Олекса
Прошипів Ониську.
— Добре! Я тоді тебе
Викреслю зі списку!

Віктор ОСАДЧИЙ.
м. Буринь
Сумської області.

Смішинки

ЧАСИ ЗМІНИЛИСЬ

Раніше, побачивши відвідувача на порозі кабінету, лікар запитував: «На що скаржитесь?»

Тепер же: «Із чим ви прийшли?» — і поглядом «обмацує» його кишені.

БУЛО Б БІЛЬШЕ

На кухні балачка.

— А я по-дурості, — скоса зиркнувши на онука, каже дід бабі, — стільки в молодості через оту оковиту, будь вона неладна, свого здоров'я угробив... Років на десять, не менше!

— А скільки вам зараз? — цікавиться підліток.

— Сімдесят, а що? — дивується дід. — Міг би й знати...

— А було б вісімдесят, — підрахувавши на пальцях, відказує хлопець.

ВІДВЕРТІСТЬ

Щойно покупець розрахувався з продавцем за пачку чаю як до нього підкотився молодик із невеличким диктофоном у руці.

— Працівник пресбюро вітчизняної чайної компанії «Сьорбай до поту!» — представився. — Скажіть, будь ласка, що вас приваблює в наших чаях: вишуканий смак чи божественний аромат?

— Ні се, ні те, — відказав покупець. — Моя жінка розчином оцього, що в пачці, квіти обприскує, щоби попелиця не заводилась.

Анатолій СЕМЕНОВ.
м. Вільнянськ
Запорізької області.

Анатолій ГАРМАЗА

— Ось я тобі покажу — «аварія»!!! Всю рибу розігнав!..

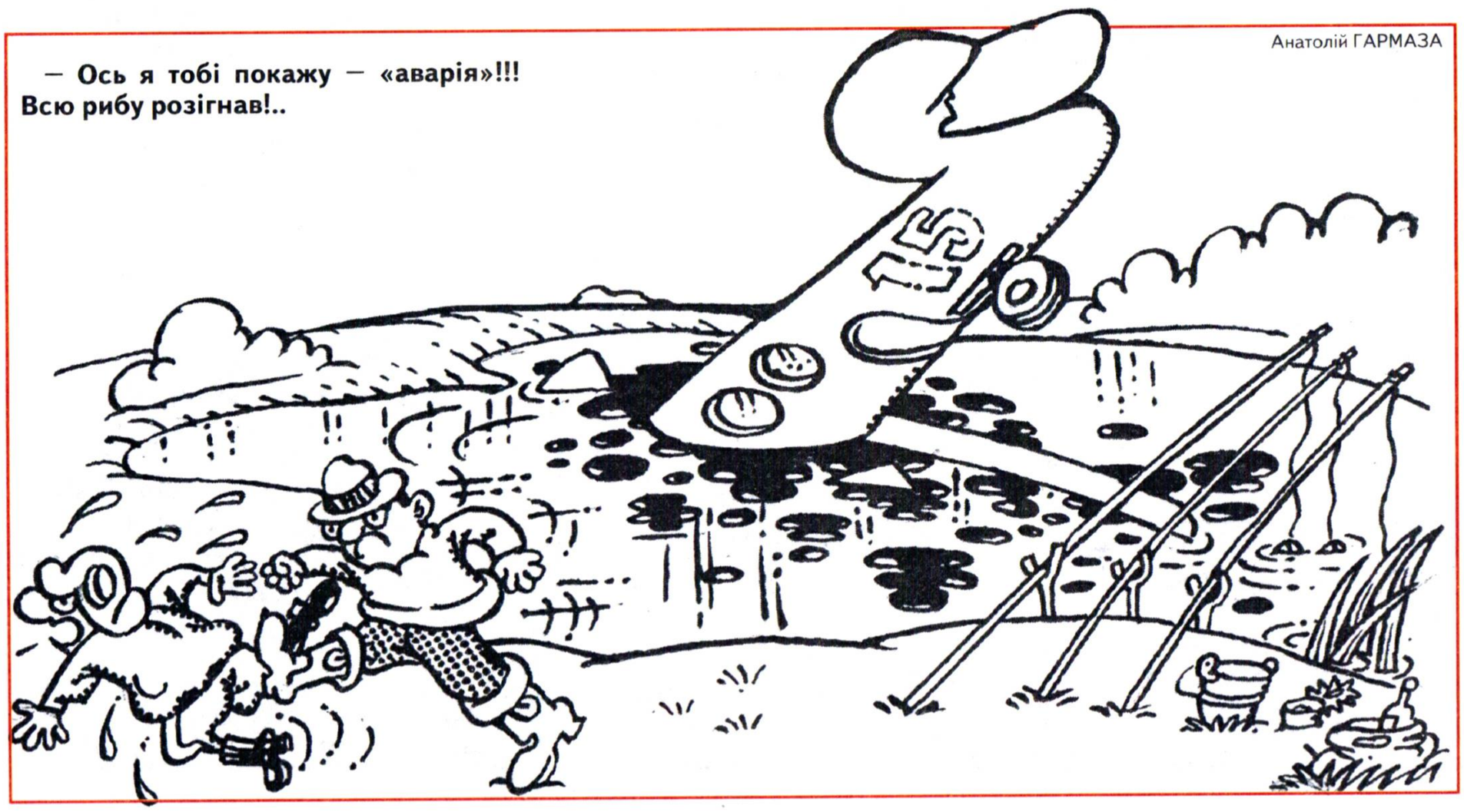

Перчена

Сторінка для дітей

БІЛОЧКА ВОСЕНИ

На гіллячках, на тоненьких,
поки день ще не погас,
сироїжки та опеньки
білка сушить про запас.

Так нашпилює охайно,
так їх тулить на сосні
і міркує: а нехай-но
ще побудуть тут мені!

Поки дні іще хороші,
поки є іще тепло,
а як випадуть пороші,
заберу їх у дупло.

Буде холодно надворі,
сніг посиплеться з дубів,
буде в мене у коморі
ціла в'язочка грибів!

Але білочці не спиться.
Дятел тукає: тук-тук!
Щоб не вкрала їх лисиця
або хитрий бурундук.

Ліна КОСТЕНКО.

Курочка склала **КРОСВОРД** *із слів, що містять її улюблене «КО». А ви, малята, спробуйте розгадати.*

1. У ній навчаються діти.
2. Улюблені ласощі.
3. Найкращий продукт для дітей.
4. Заглянуло сонце у моє ... .
5. Портрет святого.
6. Казковий персонаж.
7. Найвідоміший поет Тарас ... .
8. Ліжечко для немовлят.
9. Святий ... всіх дітей оберігає.

Склав Дід МАР'ЯН.

ЯК ХМАРКА ЛІТАЧКОМ ГРАЛАСЯ

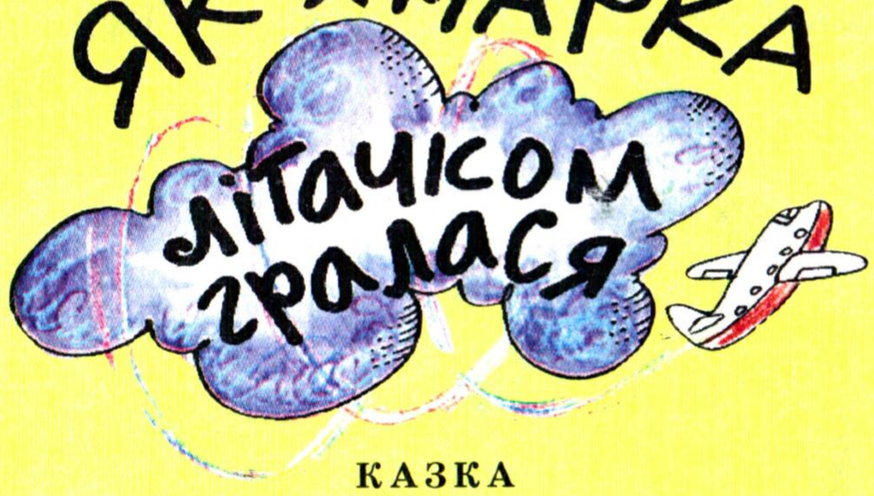

КАЗКА

У Літачка багато друзів і знайомих. Бо він любить усім допомагати. Хтось поспішає на відпочинок, біжить до Літачка:

– Друже, підвези до Одеси!

Хтось хоче пошвидше побачити рідну бабусю, теж прохає:

– Літачку, виручай!

І Літачок це робить із великим задоволенням.

А коли здіймається у небо, любить він пірнати у хмари й куйовдити їм зачіски. Хмари сміються і кричать:

– Привіт, Літачку! Кого сьогодні везеш?

І Літачок відповідає:

– Сестричку і братика, які летять до бабусі, їхню маму й тата і ще багато людей, котрі летять у відрядження!

І хмари гукають услід:

– Щасливого лету!

Та одного дня він пролітав над незнайомою Хмарою. Вона щойно утворилася над морем і не знала, що Літачок любить жартувати, куйовдячи хмарам зачіски.

Це він спробував зробити і цього разу.

Та Хмара пухнастою рукою витягла його зі своїх кучерів:

– Ой, який гарнюній!

І, не слухаючи Літачка, почала ним гратися.

Пасажири подумали, що запізняться й засмутилися, а Хмара все перекладала Літачок з однієї пухкої долоні на другу і робила ним віражі. Лише через деякий час почула, що Літачок їй щось кричить.

– Що-що? – перепитала Хмара.

– Будь ласка! Відпусти! Я більш так не буду! У мене люди запізнюються – хто на інші літаки, а хто на потяги. Хлопчика з мамою тато в аеропорту чекає-недочекається і дуже переживає!

Хмара мугикнула і відпустила Літачка, вона була зовсім не зла, просто не знала про те, що люди запізнюються.

– А я з тобою ще й не награлася, – важко зітхнула Хмара.

– Пограємося тоді, коли я повертатимуся назад. Я ще вмію куйовдити зачіски!!! – крикнув Літачок і полетів швидко-швидко, тож ніхто з його пасажирів не запізнився. Усі йому дякували і дивувалися:

– Ми й не знали, що ти умієш робити такі віражі.

Ніна ДАЦЕНКО.

КОРОТКО КАЖУЧИ

✔ Краще жилося б усім, якби деяким не хотілося все і відразу.

✔ Найбільша студентська брехня – це список використаної літератури.

✔ У справі захисту тварин горілка на полюванні зробила набагато більше, ніж усілякі Грінпіси і товариства разом узяті.

✔ Корпоратив – або на ньому сумно, або після нього соромно.

✔ Найкращий лист – це конверт із грошима.

Роман КРИКУН.
м. Сокаль Львівської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Ви злодіїв не запам'ятали?
– Ні, ці були новенькі.

Олександр КОНОВАЛЕНКО

– Звідки це у твоїй машині?
– Сьогодні у нас акція по затриманню феміністок, так начальство видало спецзасоби.

Георгій МАЙОРЕНКО

– Хлопці, купіть «кравчучку»!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

– А вам яку домовину: із дуба чи цинкову?
– Куленепробивну.

Валерій ЧМИРЬОВ

Тюрмтур.

Анатолій ГАЙНО

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

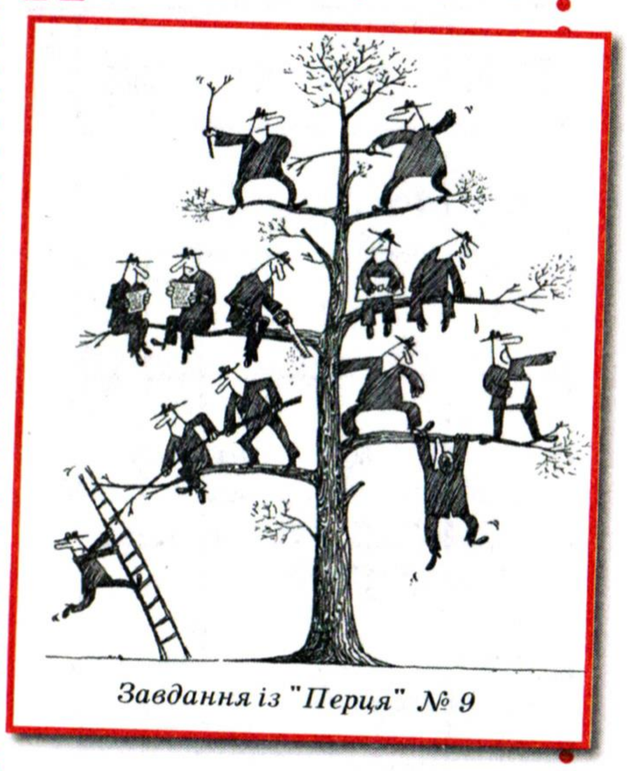

Завдання із "Перця" № 9

Ні для кого не секрет, чому так стільки бажаючих задертися на якусь із гілок влади. Бо там багато «зелені». Мається на увазі колір купюр однієї з найпоширеніших у світі валют.

А для того, щоб звити на гілці влади своє гніздечко, точиться повсякчасна боротьба. Про запеклі бої на тих гілках і була карикатура нашого художника Юрія ОПЕКАНА («Перець» № 9). Він так дотепно все намалював, що, здавалося б, і коментувати нічого.

Та наші читачі прислали чимало підписів до цього малюнка. Бо дуже болюча тема.

На думку високоповажного журі, кращі ось такі: ***«Скидай його, він не з нашої партії!!!»*** – **Микола БАЛАЙЧУК з м. Березівки Одеської області;** ***«Стукотить, гуркотить – комар із дуба летить»*** – **Світлана СОКІЛЕЦЬ із смт Брацлава Немирівського району Вінницької області** та ***«Як глянеш на віти, самі пустоцвіти!»*** – **Василь КУЗЬМЕНКО з м. Кременчука Полтавської області.**

Вітаємо переможців!

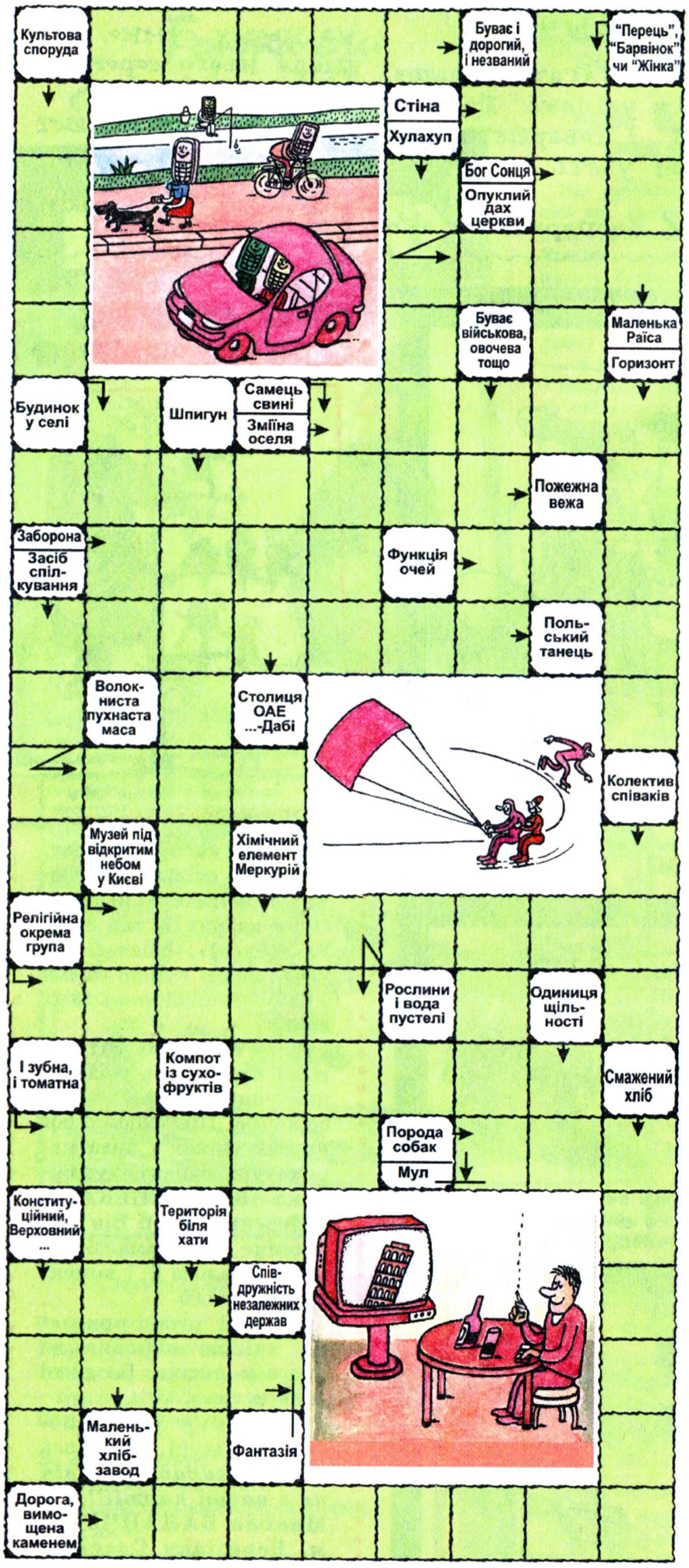

Сканворд склала Тетяна ДОБРОВОЛЬСЬКА. Малюнки Валерія КОНОНЕНКА.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Школа. Шоколад. Молоко. Віконце. Ікона. Колобок. Шевченко. Колиска. Миколай.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 10.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 6. Мікроклімат. 9. Ремесло. 11. Лотерея. 13. Обман. 15. Вертеп. 18. Самара. 19. Географія. 20. Ракурс. 23. «Тронка». 25. Самум. 26. Образ. 27. Віз. 28. Гай. 29. Слід. 30. Лопе. 32. Забава. 33. Амонал. 34. Сценарист. 37. Колесо. 38. Грузія. 40. Раб. 42. Конотоп. 44. «Ревізор». 46. Багор. 48. Аспірантура.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Міксер. 2. Крісло. 3. Око. 4. «Ліптон». 5. Пастер. 7. Деметра. 8. Пелагра. 10. Обіг. 11. Лава. 12. Механізатор. 14. Прокламація. 16. Ведмедиця. 17. Пінопласт. 21. Ус. 22. Сміла. 23. Трупа. 24. Оз. 29. Свисток. 31. Ембріон. 35. Нерпа. 36. Ребро. 39. Модест. 41. Гітара. 43. Обмін. 45. Ерата. 47. Граб.

У нас в гостях білоруський побратим – журнал гумору і сатири

Володимир ЧУГЛАЗАВ

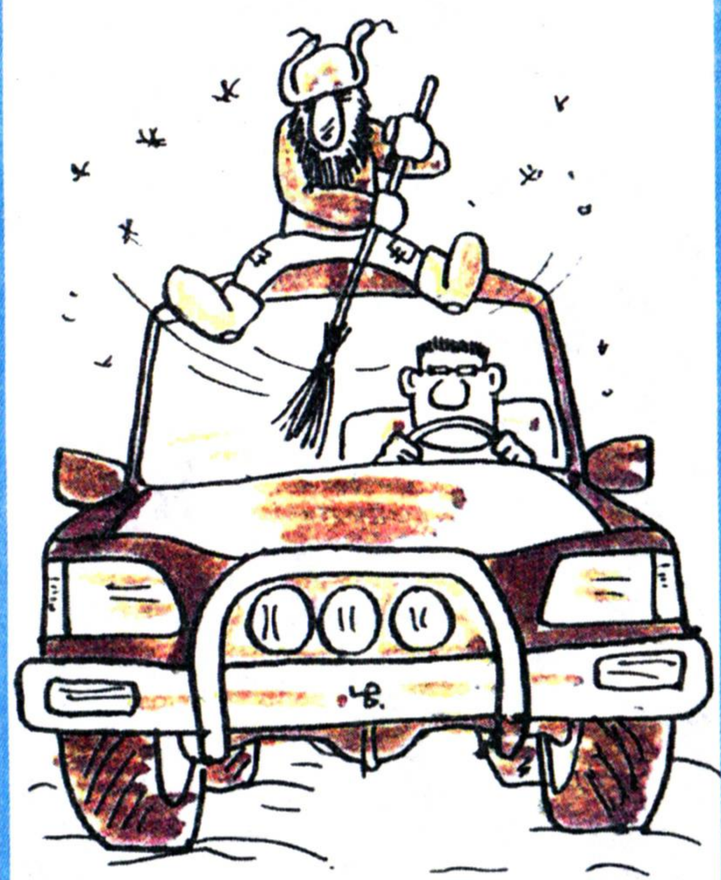

Василь ШАБАЛТАС

ГРІХ НА ДУШУ

ГУМОРЕСКА

У кабінеті за столом сидів уже немолодий директор заводу Андрій Петрович і про щось думав. Двері трохи відчинилися, і до кімнати обережно просунулася сивувата голова чоловіка.

– Викликали? – запитав він.

– Так, заходь, Петров. Сідай. Справа до тебе є, – сказав Андрій Петрович, чомусь відводячи очі вбік. – Не буду тягнути кота за хвіст, скажу прямо: ми твою посаду скорочуємо. Так би мовити, не хочеш – мусиш… Як ви на це дивитесь? – перейшовши на «ви», запитав директор.

Петров важко зітхнув:

– Не беріть гріх на душу!

– Чому? – зніяковів начальник.

– Бо я нічого не вмію робити! Навіть коли вдома треба цвях у стінку забити, дружина сусіда кличе.

– Що ж ви тоді у нас робили?

– Завідував відділом. Керував. У мене п'ять підлеглих: чотири вантажники і двірник. Я їм у табель «вісімки» ставив.

– І все? – здивувався директор.

– Ну, чому все? – аж образився Петров. – Я ще папери різні у папки підшивав, доповідні писав… Чималий був шмат роботи…

Володимир ПРАВОСУД

Епітафія підлабузнику

На різних посадах
У різні роки,
Він гнув перед начальством
свою спину.
І час настав, він розігнувсь
таки,
Коли його поклали в домовину.

Переклад П. МИШКА.

Олег ПОПОВ

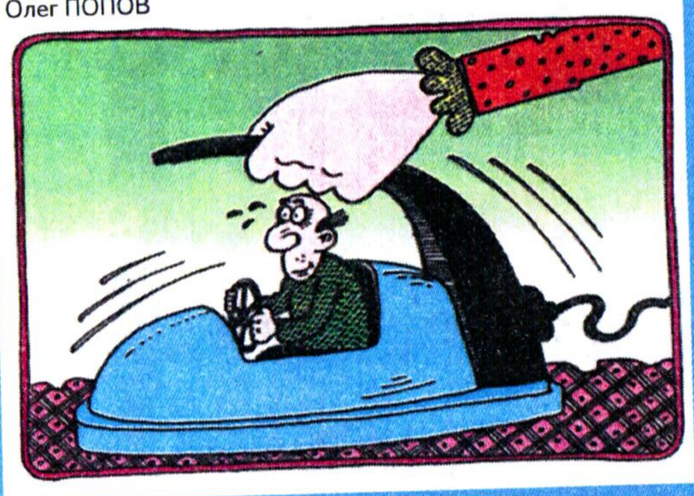

ОБ'ЯВА

«Потрібні робітники на меблево-ковбасно-металургійний завод».

Юрій МИХАЙЛОВ

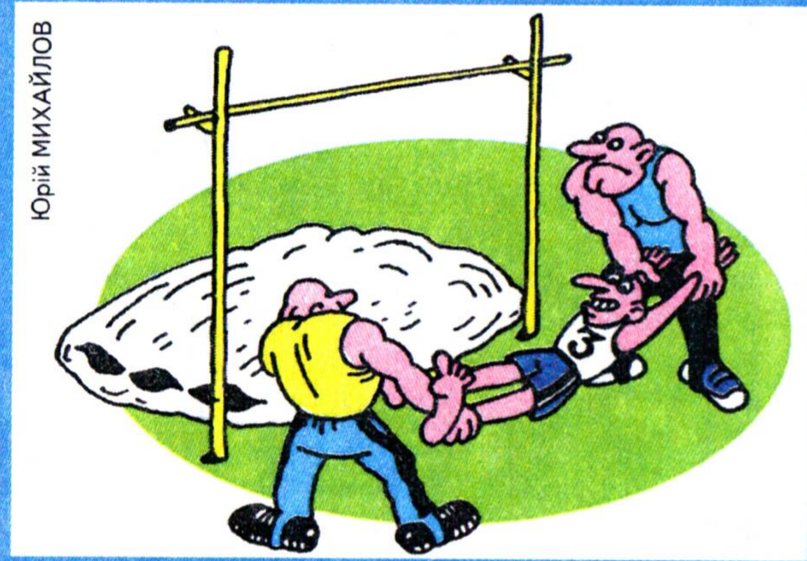

Вожжі

– Тепер можна відпочити. Ваші клопоти ми Мишкіну передамо. А ви шукайте іншу роботу. Попередимо вас письмово. Згідно із законом. Домовилися?

– Ні! – мотнув головою Петров. – Хто ж мене на роботу візьме? А в мене дома сім'я!

– Ось як? – побарабанивши пальцями по столу, задумався начальник. – Освіта у вас яка?

– Та дев'ять класів…

– Ну, гаразд, оформимо двірником. Ідіть, працюйте…

– Не беріть гріх на душу! – знов благально попросив Петров. – Мене ж дружина одразу покине! Вона мене тільки тому й терпить, що я начальник, відділом керую, на роботу в костюмі і при краватці ходжу.

– Так що мені, Петров, із тобою робити?

– А знаєте що, – раптом повеселішав Петров, – ви Мишкіна скоротіть. Майстер на всі руки, не гультяй, розумний. Він собі роботу швидко знайде!

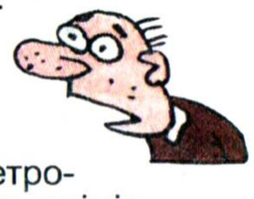

Андрій Петрович спочатку онімів, а потім розпачливо махнув рукою у бік дверей:

– Іди, Петров, іди! Але знай, такі, як Мишкін, нам самим потрібні.

Перед тим як зачинити двері, Петров ще раз слізно нагадав

– Не беріть гріх на душу.

І що з цим недорікою і невмілою робити? – задумався директор. – Мабуть, все-таки залишити треба, бо пропаде. – І гукнув секретарці: – Викличіть до мене Мишкіна!

Переклад М. ОСТАПЕНКА.

Микола ГІРГЕЛЬ

КАЖУТЬ, ЩО ...

...ніщо так не примушує бігти на улюблену роботу, як міцний мороз.

* * *

...чоловік вернувся з відрядження на день раніше і був звільнений просто у власній спальні.

Олександр КАРШАКЕВИЧ

Олег ПОПОВ

ДУМКИ ВГОЛОС

- *Коли у тебе починається склероз, пора сідати за мемуари.*
- *І тигр любить антилопу, коли її їсть.*
- *Думки, як і діти, просто так не народжуються.*
- *Не забирайся на найвищий щабель службової драбини: не буде за що триматися.*

Михайло ВЛАСЕНКО.

- *Те, що не витримує критики, добре витримує правду.*
- *Ніщо так не заважає любуватися собою, як дзеркало.*

Борис КАВАЛЕРЧИК.

- *Вікно невелике, а небо зменшує.*
- *Не шукай пари біля пивного бару.*
- *Суперечку з дурнем ти програв ще до суперечки.*

Борис БЕЛЕНЕНКО.

АНЕКДОТИ

Начальник:

– Та зараз я з тебе вакансію зроблю!

* * *

Жінка у лікаря:

– Ой, мені так страшно, так страшно. Я навіть не знаю, що важче: зуб вирвати чи дитину народити?

* * *

– А страховка у вас надійна?

– Дуже надійна! На минулому тижні чоловік випав із сімнадцятого поверху. Він долетів лише до п'ятого поверху, а його дружина вже отримала страховку.

* * *

– А давайте кинемо пити!

– Гарний тост!..

Олег ПОПОВ

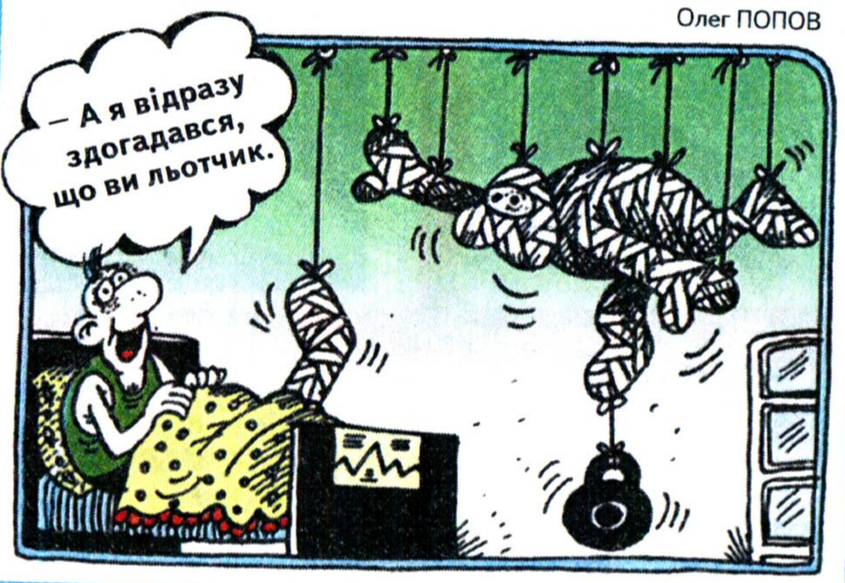

ПЕРЕЦЬ № 11 (1651)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 30.10.2013. Підписано до друку 14.11.2013. Формат 70х108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 6800 прим. Зам. 0110311. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Електронна адреса: zhurnal.perets@gmail.com

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Володимир АДАМОВИЧ

Юрій КОСОБУКІН

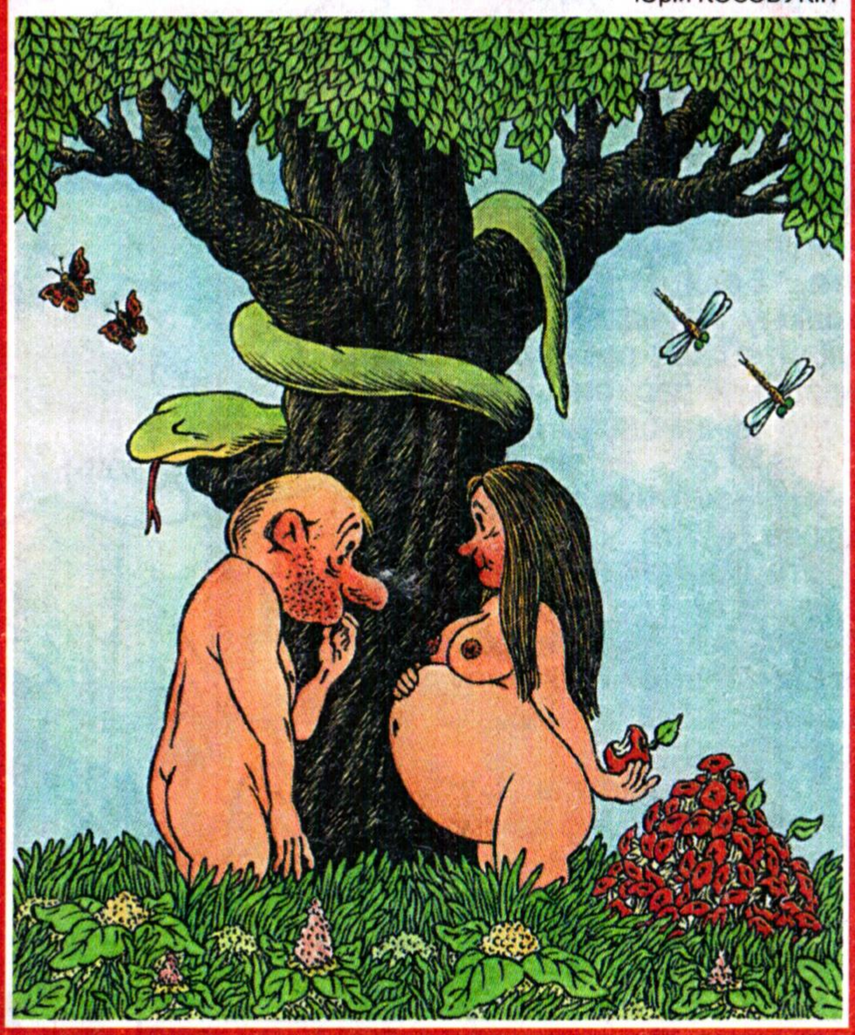

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

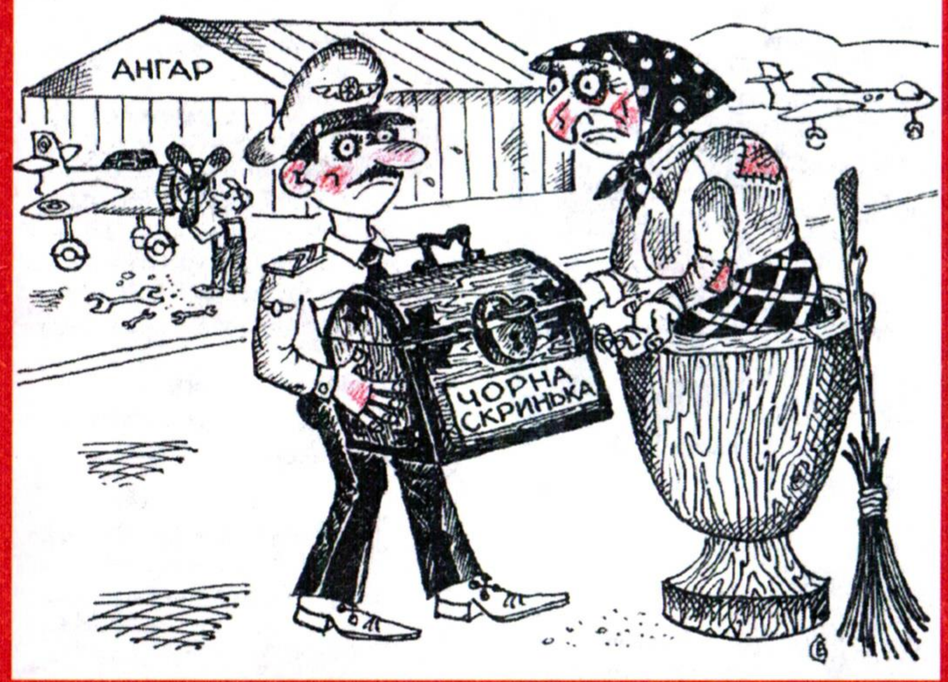

Данило КУЗНЄЦОВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

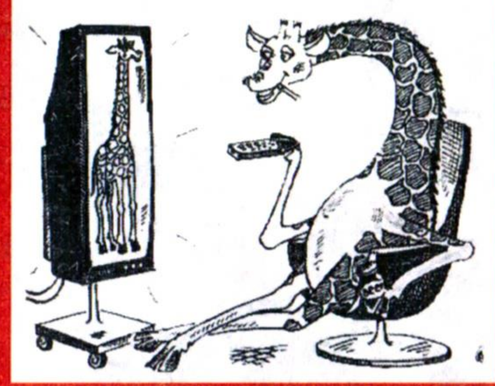

Сергій ФЕДЬКО

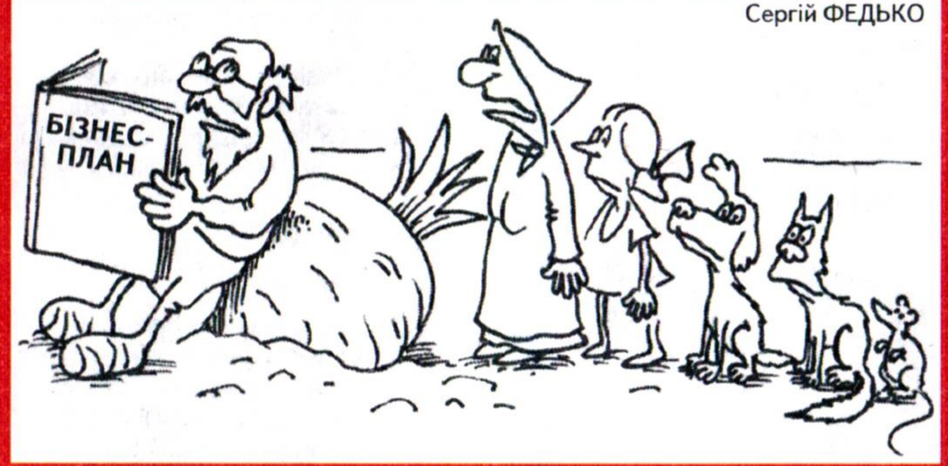

Данило КУЗНЄЦОВ

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій ЧМИРЬОВ

Анатолій ГАЙНО

ТУПИЙ

Усмішка

Чоловік наймається на підприємство. Механік проводить інструктаж:

— Приходите на роботу, вмикаєте ось цей рубильник. Через вісім годин вимикаєте і йдете додому. Зрозуміли?

Чоловік хита головою:

— Не зрозумів.

Механік повторює:

— Приходите на роботу. Вмикаєте ось цей рубильник. Через вісім годин вимикаєте і йдете додому. Зрозуміли?

— Не зрозумів.

Механік гарячкує:

— Приходите на роботу. Вмикаєте ось цей рубильник. Через вісім годин вимикаєте і йдете додому. Зрозуміли?

Чоловік механіку:

— Ти що, тупий?! Я тобі вже втретє кажу: не зрозумів!